

Bára Basiková

rozšířená verze
stejnomeného blogu

Když
skočís,
já taky...

Když skočíš, já taky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Bára Basiková
Když skočíš, já taky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Bára
Basiková

Když
skočís,
já taky...

Praha 2021

Jsem zpěvačka. A herečka. Trochu. A spisovatelka. Taky. A máma. Hodně. Normálně zpívám všude možně. Dostávám za to peníze. Je to moje povolání. Profese. Mám koncerty, divadelní představení, vystoupení na galavečerech a plesech. Když nezpívám, starám se o syna, je ještě malej. Mám taky dvě dcery, ale o ty už se starat nemusím. Jsou velký. Ale jsem s nima strašně ráda. A všechny tři moje děti jsou moje nejvíc. Nejvíc, co jsem v životě dokázala. A co mám.

V březnu roku 2020 jsem musela přestat zpívat. Přišel koronavirus a všechno se zrušilo. Tak jsem se rozhodla psát. Psaní mě baví. Už jsem napsala knihu *Rozhovory s útekem*. A taky fejetony. A texty písní. Mám ráda knihy, filmy, obrazy, cestování. To všechno mě inspiruje. Taky mám ráda jaro, racky, pátek, loutky, figuríny, samotu, pohádky, majáky, tmu, moře, zvony, ticho, pyramidy, Vánoce, box, koprovku, rolety, smích, puding, vlaky a ještě hodně jiných věcí. Nesnáším secesi, holuby, dechovku, zimu, krev, žlutou barvu, loučení, sídliště, dráty, hmyz, rakve, neděli, revizory, prach, slepice, škytavku, silon, škraloupy, kaktusy, kočky a Nový rok.

Jinak jsem úplně normální, obyčejnej člověk, kterej je momentálně úplně vykolejenej. Protože si nemůže zvyknout na nověj život v karanténě. Učím se vysadit z pracovního tempa, zpomalit a přehodnocovat věci. Stejně jako vy. A nejen o tom píšu.

Bára

Hlavně se neposrat

19. 3. 2020

Tak. A máme to. Svět se zamořil a my jsme normálně v háji. WTF? Všechny ty katastrofický filmy, který jsme sledovali s popcornem a colou v bijáku, se staly skutečností. Lidi v rouškách, bez práce, prázdný ulice, zavřený obchody a to divný ticho.

Trochu mi to připomíná povodně v roce 2002, který jsem si jako tehdejší karlínská obyvatelka vyžrala s celou svou rodinou. A taky mi to připomíná sedmdesátky, když jsem chodila na základku a nikde nic nebylo, jen občas fronta před obchodem, hranice byly zavřený. Ale zeměkoule se točit nepřestala a točí se dodneška, i když je zavirovaná. A lidi se smějí a vymýšlejí vtipy, aby se nezbláznili. Protože humor musí bejt, i kdyby fotra věšeli, jak říkával můj strejda Vojík. Anebo: Ať jsi dole, nebo nahoře, hlavně se z toho neposrat, říkal Petr Muk. Protože vždycky existuje naděje a víra v to lepší v nás a na téhle planetě. Kdybych teď měla kytaru, zazpívala bych to u táboráku.

Zajímalo by mě, co všechno se dneska odehrává v hlavách lidí, jak tuhle situaci zpracovávají, na co myslí a čeho se bojí, jak to vnímají ženy a jak muži. A co si asi tak představují děti? Můj desetiletý syn má radost, že nemusí do školy, už

je pár dní u babičky a dědečka na venkově, bere to zvesela, ale zodpovědně, zajímá se o současné dění a má o mě strach. Dneska mi volal, že získal nové informace a prosí mě, ať nikam nechodím, protože se bojí. *Víš, mami, promiň, že ti to říkám, ale už nejsi nejmladší...* A já za ním zítra pojedu, abych ho objala. Dokud ještě můžu. A najednou má tahle obyčejná věc, jakou je setkání se svým odloučeným dítětem, úplně jinou dimenzi. A já jsem za ni tak strašně vděčná.

Ticho

21. 3. 2020

Praha mlčí. Praha spí. Přesto má otevřené oči. Dívá se smutně a vidí tmu v zavřených obchodech, kavárnách a restauracích, dívá se na tiché ulice a prázdněj Václavák, dívá se na zakrytý obličej... Jdu Karlovou ulicí, kde jsem žila spoustu let, a smutek a strach mi svírají krk. Bolí mě břicho a slzy se mi tlačí do očí... Co je tohle, do prdele, za pocit? Tohle vůbec neznám! Nikdy jsem to nezažila! A proč se nebojím jen o své děti, ale i o miliony jiných? Proč mám strach o celé lidstvo, budoucnost, existenci? Je to síla, fakt, tohle je pořádněj nápor na psychiku. Třeba se složím. Což samozřejmě nemůžu a nesmím.

V kolika knihách jsem četla o tragických osudech lidí a jejich rodin v době bídy, hladomoru a cholery, v době války, holocaustu, v době bezčasu a bezvědomí, kdy v sobě museli najít neuvěřitelnou sílu a statečnost, prali se o obyčejnej holej život, nevěděli, co bude zítra, jestli budou mít kde spát a co jíst... A nikdy jsem nedokázala pochopit, jak to mohli zvládnout. Kde vzali tu odvalu. Teď bude možná dost času k tomu, na to přijít. I když se zapnutou televizí, wi-finou a mobilem se to dá těžko představit.

Ještě se nám nic neděje. Můžu jít nakoupit jídlo, můžu jet na chalupu, mám byt a v něm je teplo a na sporáku oběd. Pamatuju si, jak jsem před pár měsíci táhla domů těžký tašky s nákupem a vedle mě se coural můj naštvanej syn. Pršelo, byla kosa a všude mraky lidí, byla jsem unavená a otrávená, doma mě čekal úklid, prádlo, vaření, úkoly se synem, nevyřízený maily... Tomu se říká rouhání, milá paní. Nic víc... Co bych za to ale dneska dala. Vyzvednout syna z družiny a jít s ním koupit třeba nový pastelky. Tak teď místo toho sedím doma a zpytuju svědomí. A koukám z okna na prázdněj chodník, kde se každých deset metrů válejí mrtvý koloběžky, na kterých teď nikdo nejezdí.

Šipkou po hlavě

22. 3. 2020

Mám přítele. Mám lásku. Tolik mě to těší a naplňuje... V této chvíli víc než kdykoli jindy. Mám lásku a láska má mě. Po více než třech letech od posledního rozchodu. Po více než třech letech osamění. Jak jsem se změnila...

A čím vším jsem si zase musela sama projít. Po rozchodu jsem byla ve strašný fázi. Fázi bolesti a smutku, trápení a utrpení. Nebyl den, kdy bych nebrečela, něco si nevyčítala, neobviňovala se. Můj poslední muž byl osudový, máme spolu úžasný dítě, syna (kterýho mi kartárka Dagmar Kludská předpovídala mnoho let) a doživotní pouť. Ale nemohli jsme spolu žít. Mokrát jsme se o to pokoušeli, nešlo to. V poslední fázi jsme si jen ubližovali. Tehdy přišel čas to definitivně ukončit čistým řezem.

A ten příšerně bolí. Ale dává naději, protože jedny dveře zavřeš a druhé se otevřou. Každý konec je nověj začátek. Jen si to protrpět, proplakat, prožít a odžít. A to trvá... Já v tom byla rok a půl, ale všechno uteče a čas je lék a důkaz, oběma nám to prospělo a synovi nejvíc. Jako partneři jsme udělali to nejlepší sobě navzájem i našemu milovanému dítěti. Dali jsme si svobodu a možnost nové cesty.

Můj muž potom potkal mladou a báječnou slečnu, já jsem byla rozhodnutá, že už nechci v životě žádného chlapa ani vidět. Možná ve mně byla i malá nenávisť? Myslím, že jo. Ale i ta se vypařila.

Pak bylo chvíli ticho po dešti. A ticho před bouří. Najednou jsem zjistila, že nechci být sama. Jenže i když okolo mě bylo stále mnoho mužů, žádný mě nezaujal. A než být s někým jen ze zoufalství, to budu radši sama. A tak jsem byla sama přes tři roky.

Loni takhle v červnu, bylo horko a krásně, jdu na společenský večírek, kde mám vystoupit, sluší mi to a cítím se skvěle, potkáme se tam s mými kamarádama a užijeme si večer, děsně se těším! A úplně nečekaně tam někoho poznám. Představíme se a nejdřív se mezi náma vůbec nic neděje, protože mě ten pán v tu chvíli nezajímá. Ale pak se pije a tancuje a jde se do dalšího baru a pak ještě jinam, je nás pořád hodně, ale pak jsme najednou jen čtyři, kluk, holka plus on a já, jdeme nocí přes Karlův most a já jsem tak nějak nečekaně odvázaná, i když si ještě vůbec nic nemyslím. A zase jsme v baru a tam už je malý jiskření, je mi krásně a směju se a dívám se mu do očí, popijíme, povídáme si a ty jeho oči mě přitahují. Venku je už světlo a jde mě doprovodit domů jako ve filmu, dáme si pusy, ahoj, měj se. Pak na něj celej den myslím, seženu si na něj telefon, napíšu mu a už to vím. Skočím do toho šipkou po hlavě a jsem v tom až po uši.

Je to už něco přes půl roku. Jsem zamilovaná. Mám přítele, mám lásku. Je krásná. On je krásnej. A když se na mě usměje, roztaju jako sněhulák v létě a v břiše mám ty motýly, objímám ho a tisknu k sobě. A v těchto dnech ho moc potřebuju. Jako sůl.

A vůbec nic se nestalo

23. 3. 2020

Jedu za synem, který se schovává (kdesi na venkově u babičky a dědy) před koronavirem. Aby mi nehráblo, pouštím si v autě svoji nejoblíbenější muziku, a to pěkně nahlas. Nikde žádný kolony ani zácpy, takhle rychle jsem Prahou ještě nikdy neprojela. Míjím nejrůznější plakáty a billboardy, jejichž slogany a nápisy působí v kontextu současných dní poněkud tragikomicky.

SPARTU NEZASTAVÍŠ! Ale zastavíš...

S NÁMI SI VELIKONOCE UŽIJETE

Žádný nebudou...

TĚŠTE SE NA LÉTO! A na který?

Moje dojmy korunuje chodec, kterýho pouštím na přechodu a musím si ho pořádně prohlídnout – nejenže má na obličeji povinnou roušku, ale taky ochranný brýle a na sobě gumový oblek. Možná tak budeme za chvíli chodit všichni. Jestli teda bude kam chodit.

Přesto mi to připomnělo jeden krásnej zážitek, porod mýho syna. Rodila jsem císařem, a když už jsem ležela na sále a můj porodník se chystal k výkonu, přes bílý plášť si oblékl podivnou gu-

movou zástěru, přes ústa natáhl roušku a na oči nasadil ty velký brejle. Vypadalo to dost vtipně a z medicínského hlediska taky poněkud rozpačité a nepřesvědčivé. Tak se ho ze srandy ptám: „A už jste to někdy dělal?“ Vrátil mi to s úsměvem: „Ještě ne. Proto si to беру.“ Vzápětí mi bylo jasné, proč se tak vyzbrojil. Rozříznul mi břicho a zmácel ho gejzír plodový vody a krve. Pak vytáhnul mýho kluka.

A když už jsem si vzpomněla na to, jak můj syn přišel na svět, tak se mi vybavila historka, jak jsem ho chtěla v Africe ochránit před případnou nákazou nebo cizími bakteriemi a poněkud se mi to vymklo z rukou. V hotelové restauraci v Mombase v Keni hledáme stůl k večeři, desetiměsíční synáček sedí v kočárku, v puse dudlík a je hodnej. Najednou k němu přijde asi tříletej černoušek, dudlík mu vytáhne z pusinky, ochutná a zase mu ho vrátí. A vůbec nic se nestalo!

Dělej, co umíš

25. 3. 2020

Odmítám jakýkoliv informace, debaty a telefonáty o koronaviru. Už mě to pekelně štve. Vyčerpává, vysává a ničí. Nehodlám si své nitro zamořit negativní energií, smutkem, žalem a úzkostí. Ta situace prostě taková je a hotovo. Dělej, co umíš, co můžeš, pomáhej, spolupracuj a buď pozitivní. Ne na virus, pochopitelně.

Čti veselý knížky (Martin Selner: *Autismus & Chardonnay*), poslouchej veselou muziku (Mig 21: *Máma se vrací*) a koukej na veselý seriály (*MOST!*, *Zkáza Dejvického divadla*, *Dabing Street*). Když ti někdo zavolá, povídejte si o tom, co hezkého karanténa přinesla. Vidíte večer ty jasné hvězdy na nebi? Nad Prahou, nad Kotěhůlkama, všude? A ten čistej vzduch? A povídejte si o vtipých věcech. Vzpomínejte na hezký zážitky.

Já jsem včera v rámci úklidu a třídění mého gigantického archivu našla tolik relikvií! Obrázky a přáníčka mých dětí, zápisky jejich pokroků, úspěchů, životních přelomů a výroků. A tekly mi slzy. Dojetím i smíchem. Například když moje dcery „skládaly přijímačky“ do mateřské školy. Evidentně jim to tenkrát vůbec nesesdlo, paní ředitelka se jim tehdy nějak nezdála, stály tam v kanclu

jako dva sloupy, teda sloupečky, mračily se na ni a mlčely.

„Tak holčičky, jestlipak umíte nějakou hezkou básničku nebo písničku?“ Stojím tam jako nejpysnější matka umělkyně, vždyť tolik hudby a poezie nemůže svým dětem nabídnout žádná jiná maminka. Co všechno už uměly nazpaměť ve třech čtyřech letech, jakou mají bohatou slovní zásobu a perfektní výslovnost bez jediné logopedické vady. Jen teď vybrat tu správnou, tu nejhezčí, tu nejpůsobivější básničku ze všech básniček, František Hrubín, Jaroslav Seifert nebo snad Karel Jaromír Erben?

Holky tam stojí jako zařezaný, oči sklopený k zemi. Snažíme se je s jejich tatínkem a paní ředitelkou povzbudit, ale je to marný. Nic předvádět nebudou. Trapas!

Nikdy v životě jsem na svoje děti nekřičela, vždycky jsem šla cestou klidu, rozumu, trpělivosti a domluvy. Teď ale trochu přidám plyn. A výsledek se záhy dostaví. Maruška: „Máme doma medvěda, ten má prdel dohněda.“ Anička: „Holubička míru, v prdeli má díru.“

V pasti

27. 3. 2020

Bojím se. Bojím se, co bude. Bojím se o nás. Jako o lidstvo. O svět. Co my lidi teď můžeme? A zmůžeme? Moc toho není. Čekat. Doufat. Nejsem virolog ani imunolog, ale můj rozum mi říká, že pokud se ten virus, ta nákaza, šíří, tak se prostě neubráníme. Nijak a ničím. Jenom to můžeme oddalovat a prodlužovat. Třeba půl roku. Nebo rok?

Vyhýbat se, kličkovat a hrát si na schovku. Ale nic víc. Tohle je normální past. Nakazíme se. Pravděpodobně všichni. Je to přece logický. I kdyby se třeba zastavil běh světa, ten bacil nezmizí. I kdybychom se všichni někde schovali pod zem, stejně si nás najde. Nebo počká, až vylezeme. Zbavíme se ho jedině nákazou a promořením, vytvoříme si imunitu a budeme zachráněný. Ale ne všichni, protože dneska už jsou na světě případy markantně silného onemocnění a taky úmrtí. Co když u nás budou lidi taky umírat? Ne každý, kdo se nakazí, bude mít lehký průběh, s tím se dá počítat. Musí se s tím počítat. Nemůžeme dopustit, aby se kriticky nakazilo velký množství lidí najednou, to by nemocnice a doktoři nezvládli. Takže co?

Bojím se hrozně moc. Stejně jako se bojí miliardy lidí na týchle planetě. Tohle může skončit

jediným způsobem. Až se na koronavirus najde lék. A ten nás spasí a vyléčí. Jak dlouho to může trvat? Netroufám si hádat. I když je doba zrychlená a vývoj farmaceutického průmyslu jde progresivně vpřed, takovýchle věci nejdou uspěchat. Ani dnes. Kolik času to potrvá, kolik životů to vezme? Ta představa je trýznivá, ale neskutečně opravdová, tohle není sci-fi, to je skutečnost. Někdy mě to úplně paralyzuje, mám pocit, že jsem se ocitla v jiný dimenzi, že jsem ve zbytnělém snu, že už se každou chvíli musím probudit. Ne. Bohužel ne. Sen to není. Svírá mi to hrdlo.

Zhruba před sto lety propukla ve světě španělská chřipka a zemřely na ni miliony lidí. Kdo z nás to bude letos? Ta otázka je krutá. Ale lidstvo v historii čelilo už tolika průserům, nemocem, hladomoru a válkám, že jiná cesta, než si to odžít, stále neexistuje, i když jsme se možná mylně domnívali, že už máme dávno všechno pod kontrolou a ve své režii. Leda tak kulový.

Zpátky v čase

28. 3. 2020

Znáte ten fór, jak přijede televizní štáb někam do Beskyd za bačou, protože se proslýchá, že bača umí cestovat v čase? No tak tam přijedou a ptají se ho, jak je to možný a jak se to projevuje. „Tož tak...“ A poprosí ho, jestli by jim to třeba nemohl ukázat. „Však jasně.“ Přinese si plnou láhev slivovice a jako vodu ji celou naráz vypije. A kouká. Ostatní taky koukají. Nic se neděje. Tak si jde bača pro druhou láhev. Pije už pomaleji, ale taky ji celou vychlastá. Spadne na zadek, kývá se ze strany na strany, má ji jak vidle a povídá: „No, a teď jsem tam, co jsem byl včera.“

Mně se ale dneska podařilo vážně se v čase přenést... Zažila jsem něco, co už se vlastně zažít nedá, ale kvůli nouzovému stavu v zemi se to prostě stalo. V podvečer jsem šla na krátkou procházku starou Prahou. Bydlíme v centru, tak mám všechno na dosah. Vzala jsem to Kampou až na Karlův most a přes něj dál do Karlovy ulice, kde jsem se narodila a prožila tam pětadvacet let. Už se stmívalo, nikoho jsem nepotkala, neviděla žádný auto ani tramvaj. Všude kolem mě bylo ticho, prázdno, zavřený obchody, hospody, přesně tak, jako to bývalo za mého dětství. A já jsem se v tu chvíli do něj vrátila.

Musela jsem se párkrát zastavit a uvědomit si tu situaci jako v živém snu... Těžko se to popisuje... Je to šok, úžas, děs i běs. A v tom mohutném a tíživém tichu slyším zpívat ptáčky a pak někde v parku vidím kvést hyacinty. A to je nejvíc. Protože v týhle apokalypse se příroda nezastavila ani na vteřinu. Chová se beze změn a přirozeně, jak nejlíp umí. A my lidi jsme normálně trapný. Jak je možný, kde se vzala, tu se vzala nebezpečná věc, která není ani vidět a ani si na ni nemůžeš sáhnout, a přesto nás skolila? A my lidi jsme se z ní úplně podělali. Tak už je ten svět zařízený.

Nepochopitelný a úchvatný

30. 3. 2020

Zdál se mi dneska hodně podivnej sen. Ženil se můj syn, ale moje dcery, o sedmnáct let starší než on, vdané ještě nebyly a dost mu to záviděly, ale zároveň upřímně přály. Tohle bylo v tom snu cítit a znát. Kromě několika blbostí a nesmyslů, který se prostě vždycky ve všech snech objevují a nikdo neví proč, tam byly nádherný momenty.

Syn mě objal a děkoval mi za to, co jsem mu v životě dala, byl tam i můj táta, který už skoro třicet let nežije, ale tam byl mladej a veselej, taky máma a kamarádi, kteří už nejsou mezi náma. V tomhle příběhu ožili a udělali mi radost. Nepochopitelný a úchvatný. Tancovalo se a pilo na nějakým nádherným statku, bylo léto, samozřejmě, kdo by se ženil v zimě, že jo. Já jsem tancovala bosá v trávě a moje máma obutá na stole. Což není nějaká imaginace, protože moje máma vždycky na všech oslavách tancovala na stole. A uměla to parádně.

A potom jsem seděla se svýma dcerama u řeky, máčely jsme si nohy, povídaly si a já jsem byla nějaká angažovaná v hledání ženichů pro ně. Že to takhle nemůže zůstat, už měly být dávno vdaný... Nechápu. Jako by na tom záleželo.

A ráno si říkám, tak co, byl to nějaký vzkaz? Poselství? Kdo budou jednou moji zeťové a moje snacha? Kde je asi teď ta holčička, co jednou bude žít s mým synem? Co asi dělá, jaká je, jak vypadá? Třeba se ještě nenarodila... Nebo je jí už třeba pětadvacet, pokud bude můj syn po svém otci...

A jestlipak ti báječní kluci, kteří teď žijou s mýma dcerama, zůstanou jejich životními partnery, otci jejich dětí, nebo to osud zamíchá a nachystá nějak úplně jinak... Mám kamaráda, kterého osud pěkně zmáčknu. Taký má dvě dcery a každá z nich má manžela úplně opačné životní filozofie, a hlavně politického vyznání. Jeden je zarytej a přesvědčený komunist a druhý je tvrdý pravičák a kapitalista. Nemá vůbec žádný, aby se scházeli, aby společně slavili narozeniny, trávili spolu Vánoce, vídali se na chalupě... Je to trauma a věčné téma jejich rozbitý rodiny. A není z toho východisko. Tak tohle mě, doufám, nikdy nepotká.

Narozeniny

2. 4. 2020

Moje dcery měly včera narozeniny. Poprvé za jejich život se nemohla uspořádat velká oslava. A tak jsme je „oslavili“ jen ve velmi úzkém kruhu rodinném a doma. Nevím, jestli čtyři (a později jen tři) lidi jsou úzkej kruh, ale víc nás být nemohlo, protože se to nesmělo. Já jsem měla letos velký štěstí, protože mám narozeniny v únoru, a aniž bych to tušila, oslavila jsem je takzvaně za pět minut dvanáct, než tady vypuknul ten nouzovej stav. Oslava to byla boží a dlouhá a hodně veselá. V závěru jsem byla já i moje dcery v perfektní náladě a hlavně kondici. Moc mě mrzí, že jsme si neudělaly fotky, protože by to byl hotovej atlas hub. Teď zrovna autorizuju jeden větší rozhovor do časopisu *Moje rodina* a potřebovala bych nějaký hezký rodinný foto.

Můj syn má narozeniny příští týden. A čeká mě opět velký dilemma, jak to oslavit a přitom se s nikým nesetkat a nesejít. A tak řeším takovýhle „problém“, jako by jich v poslední době nebylo dost... Strašný je, že další miliony a miliony lidí na týhle planetě řeší takovýhle rodinný a osobní problémy, protože tahle situace udělala ve všem strašnej bordel.

Někdo měl někam cestovat nebo letět, někdo se měl stěhovat, stavět dům nebo rekonstruovat byt, někdo měl otevírat salon, hospodu, hotel, bar nebo klub, někdo měl jet na turné, natáčet album, film, seriál, někdo měl skládat přijímačky na školu, přijímací pohovor do práce, závěrečný zkoušky, maturitu, někdo se měl vdávat, někdo ženit, někdo rozvádět... a zatím nikdo nemůže a nesmí nic a jenom doufá a čeká. Všem se ze dne na den změní život a nikdo neví, co bude zítra, natož za měsíc, a už vůbec ne za půl roku.

Víme jenom jedno. Bude to průser. Ale co je nejdůležitější a na čem nejvíc záleží? Na zdraví, na životě.

Dost dobrý

4. 4. 2020

Na tomhle našem nouzovém stavu je pár věcí, který jsou vlastně docela dobrý, některý dost dobrý. Například ticho. Všudypřítomné, svébytné a mohutné ticho, které se rozprostírá všude kolem mě. Bydlím v centru Prahy, kde za normálních okolností, ve dne v noci, v létě v zimě, neustále něco zní a hučí. Hlasy, křik, zpěv, řev, auta, motorky, nákladáky, hudba, popeláři, hukot davu, turisti, děti, policajti, sanitky, hasiči a další různý, někdy neidentifikovatelný zvuky. Teď není slyšet vůbec nic... Jen občas nějaké ptáček, hrdlička nebo holub. Ale to jen zřídka. A slaboučce, jemně, nenápadně...

Ticho obalilo dům, ve kterém bydlím, úplně ze všech stran. Usínám v tichu, probouzím se v tichu, píšu v tichu, čtu si v tichu, vařím v tichu. Je to vlastně opojné, příjemné, uklidňující. A nepoznané... Další skvělou věcí je nošení roušek. Samozřejmě jednoznačně vede ten zásadní a hlavní důvod – ochrana jednoho člověka před druhým, ale zároveň je tu taky důvod, proč se nelíčit, nepoužívat make-up nebo řasenku, natož tvářenku nebo rtěnku! Pohodlí. A současně je to důmyslné krytí vlastní identity. Lidi se nepoznávají.

Ale hlavně nepoznávají mě! A to mě hodně baví. To je opravdová svoboda. Moje tvář, co má známý hlas, se schovala pod masku a já si jdu nakoupit a nikdo si mě nevšímá. A pak mě baví, že lidi neztrácejí humor a vymýšlejí fóry. Včera jsem měla držet minutu ticha za věty, které umřely a už je nikdo nepoužívá. Jako třeba: *Jdu na jedno. Ruku na to. Co novýho v práci? Jak bylo ve škole?* A ještě další, který už si nepamatuju, ale přidám svoje: *O prázdninách jedem do Itošky. Jdeme shopovat. Zajdu si k holiči. Nezajdem na kafe? Zvu tě do kina. Děti, dejte pusu dědovi a babičce!*

A taky musím říct, že od 10. března, kdy to všechno začalo, uplynulo hodně času a já si na tenhle novej způsob života začínám pozvolna zvykat, sžívat se s ním a přátelit.

Lepší zítřky

6. 4. 2020

Dneska je to už dvacet sedm dní, kdy se zavřely všechny školy a mně a mým kolegům byly zrušeny koncerty. Přemýšlím, jak rychle to uteklo... A jak jsem si už zvykla na nový život.

Od zítřka bude ještě o něco novější, konečně si jedu pro syna a budu s ním trávit čas na naší chalupě. A už se na všechno s ním strašně těším. Dopoledne budeme mít „školu“ a potom hry, knížky, autíčka a tak. Budeme si kreslit, povídat, hrát karty, badminton, ping-pong, kriket, pétanque. Budeme si prohlížet fotky. Budeme se dívat na filmy. Budeme dělat všechno možný a budeme si to užívat, protože bude hezký počasí. A to dává člověku sílu a energii. A lepší náladu. Budeme prostě spolu, a to já miluju, a budeme si vyprávět různé historky před spaním a ráno budeme dlouho spát.

A to všechno musíme stihnout, než nám tenhle nouzovej stav skončí. Protože jednou ten konec přijít musí a podle dnešních zpráv (který se ovšem neustále mění) to vypadá na polovinu května. Ale klidně to může skončit v červnu. V červenci. Třeba v srpnu. Ale jednoho dne se to stane. A my zase začneme znovu a budeme si zvykat na další nový život. A za pár měsíců bude všechno

jinak. A za pár let už si na to třeba ani nevzpomeneme...

Ale měli bychom. Tahle událost, i když nebude nijak zvlášť dlouhá, určitě vstoupí do dějin, určitě zaujme zásadní pozici v historickém kontextu, ovlivní naše příští osudy, a nikdo by na ni neměl zapomenout.

Já sama jsem z generace, která za svůj dosavadní život absolvovala několik dějinných milníků a rozhodně mi navždy zůstanou v paměti. Zažila jsem totalitní režim, srpen 1968 a celá normalizační sedmdesátá a osmdesátá léta, zažila jsem revoluci v roce 1989, rozdělení Československa, sjednocení Evropy, nástup mobilních telefonů, internetu a sociálních sítí, přelom století a tisíciletí, povodně v Praze, uprchlickou krizi. A pandemii. A kdoví, co mám ještě před sebou...

A protože si myslím, že všechno má nějaký smysl a význam, přála bych si, aby měl tenhle náš nouzový stav smysl ten, aby se z nás stali lepší lidé. Lepší než dřív. Aspoň trochu.